

Sygn. akt: I C 524/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2023r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Sławomir Szubstarski
Protokolant:	sekretarz sądowy Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 grudnia 2023 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Powód (...) z ograniczoną odpowiedzialnością wniósł o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 2.398,48 zł na którą składają się:

- kwota 1.742,44 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- kwota 386,94 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych od udzielonej pożyczki wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- kwota 269,10 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, za czynności radcy prawnego przed organami wymiaru sprawiedliwości według norm przepisanych w wysokości stawki minimalnej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty oraz opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powód wskazał, że strony zawarły umowę pożyczki nr (...), na mocy której powód wypłacił pozwanemu pożyczkę w kwocie 2.021,74 zł, na warunkach określonych w umowie pożyczki oraz formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego. Do zawarcia umowy doszło poprzez skorzystanie przez pozwanego ze służącej do tego celu platformy pożyczkowej. Udzielenie pożyczki zostało poprzedzone rejestracją pozwanego w systemie spółki oraz weryfikacją poprawności podanych przez niego danych. Dochodzona tym pozwem należność posłużyła na zrefinansowanie w całości wcześniej udzielonej na rzecz pozwanego pożyczki o numerze (...) z dnia 27.04.2021 r. Zobowiązanie wynikające z umowy (...) nie zostało przez pozwanego zaspokojone w terminie wyznaczonym w treści umowy pożyczki. Pozwany nie dotrzymał warunków zawartej umowy pożyczki oraz nie

uregulował zaległych zobowiązań dotyczących warunków spłaty pożyczki. W związku z czym z dniem 30.06.2021 r. niespłacone należności wynikające z zawartej umowy stały się wymagalne.

W odpowiedzi na pozew A. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniósł, że nie zawierał z powodem umowy pożyczki refinansującej i nie wyrażał zgody na jej zawarcie. Wskazał, że powód nie przedstawił dowodu na prawidłowe doręczenie wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy pożyczek. W ocenie pozwanego pożyczka nie została prawidłowo wypowiedziana, brak potwierdzeń nadania i doręczenia. Podniósł brak legitymacji czynnej powoda, brak informacji o refinansowaniu dla pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie m.in. udzielania kredytów.

Powód (...) Sp. z o.o. jako pożyczkodawca sporządził dokumenty w postaci wydruków komputerowych, określonych jako umowa pożyczki nr (...) z dnia 27 kwietnia 2021 roku pomiędzy Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., a A. K.; dane przelewu pożyczki na rachunek klienta; formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (Centrum (...) sp. z o.o. w W.; załącznik 1 Tabela opłat; wniosek A. K. o refinansowanie pożyczki; umowa pożyczki nr (...) z dnia 31 maja 2021 roku; Załącznik nr 1 Tabela opłat; formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego ((...) sp. z o.o. w W.); ostateczne wezwanie do zapłaty z 31 lipca 2021 r.; Ramowa Umowa Pożyczki z 27 kwietnia 2021 r. pomiędzy Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., a A. K.; Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną przez (...); Ramowa Umowa P. zawarta w dniu 27 kwietnia 2021 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. a A. K.; Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną przez Centrum (...) sp. z o.o.; Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną przez Centrum (...) sp. z o.o.

W przedstawionych wydrukach widnieją dane osobowe pozwanego A. K. jako pożyczkobiorcy. W jednobrzmiących wydrukach ramowych umów pożyczki zostały określone zasady na jakich pożyczkodawca (odpowiednio Centrum Rozwiązań Kredytowych lub (...)) i pożyczkobiorca zawierają umowy pożyczki. Warunkiem udzielenia pożyczki było złożenie u pośrednika wniosku o udzielenie pożyczki, przyjęcie wniosku o udzielenie pożyczki przez pośrednika po uprzednim dokonaniu przez niego weryfikacji wniosku o udzielenie pożyczki oraz zawarcie umowy pożyczki. W wydruku zaznaczono, że celem weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy pobiera się opłatę weryfikacyjną w postaci jednorazowego przelewu (z tabeli opłat wynika kwota 1 zł) dokonywanego przez pożyczkobiorcę z jego rachunku bankowego. W identycznych strukturalnie wydrukach formularzy informacyjnych zawarte są dane pozwanego A. K. oraz głównych postanowień umów pożyczek.

W dniu 31 lipca 2021 roku powód wystosował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 2 042,37 złotych.

(dowód: wydruki ramowych umów pożyczki k. 22-25, 27-30; wydruki umów pożyczki nr (...) oraz nr (...) k. 10, 16; wydruki formularzy informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego k.12-13, 18-19; dane przelewu pożyczki na rachunek klienta k. 11; wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 20-21)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako nie udowodnione, podlegało oddaleniu w całości.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód swoje roszczenie wywodzi z umowy pożyczki nr nr (...), która miała zostać zawarta między stronami w dniu 31 maja 2021 roku, za pośrednictwem internetu. Opisał sposób, w jaki miało dojść do zweryfikowania danych pożyczkodawcy, oraz do samego zawarcia umowy.

Powyższy materiał dowodowy - w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu zarzutów formułowanych przez pozwanego - nie potwierdza, aby dokonał on akceptacji treści zawartych w załączonych wydrukach, a tym samym aby doszło do zawarcia umowy pożyczki. Przeprowadzone w sprawie dowody nie pozwoliły na wykazanie tego faktu.

Zgodnie z generalną dyrektywą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu, w tym fakt złożenia przez pozwanego w dniu 31 maja 2021 r. wniosku o udzielenie pożyczki, wykonania umowy przez powoda. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu nie sprostał.

Niewątpliwie zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki. Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę. Tego powód w niniejszym procesie nie uczynił. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek taki spoczywa na stronach.

Powód na potwierdzenie faktu zawarcia umowy pożyczki i jej wykonaniu przez powoda przedstawił dowody w postaci wydruków komputerowych. Pozwany zakwestionował, aby zawierał umowę pożyczki refinansującej, bądź aby wyrażał zgodę na zawarcie takiej.

Podkreślić należy, że wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym. Powszechnie przyjmuje się, że wydruki komputerowe stanowią, bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 8 lutego 2013r., I ACa 1399/12, LEX nr 1362755, postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 12 października 2012 r., I ACz 1810/12, LEX nr 1223511).

Sąd uznał dowody przedstawione przez powoda za niewystarczające do przyjęcia, że pozwany zawarł w dniach 27 kwietnia 2021 roku umowę pożyczki z Centrum (...) sp. z o.o. oraz 31 maja 2021 roku umowę pożyczki z (...) sp. z o.o. w W.. W tym zakresie wskazanym dokumentom należało odmówić wiarygodności.

Należy zauważyć, że wydruki załączone przez powoda pochodzą wyłącznie od niego, a zawarte w nich treści nie zostały w żaden sposób akceptowane przez pozwanego. Brak potwierdzenia, że zostało złożone jakiegokolwiek oświadczenie woli przez pozwanego, co skutkuje przyjęciem, że wydruki te mogą być poczytywane jedynie za projekt umowy, które same w sobie nie wywołują skutków prawnych.

Żaden ze złożonych przez powoda dowodów nie potwierdza, że pozwany dokonał rejestracji na stronie internetowej pożyczkodawcy i złożył wniosek na interaktywnym formularzu, a następnie uiścił opłatę weryfikacyjną. Te czynności natomiast warunkowały zawarcie którejkolwiek z umów pożyczki. Nie ma również jakiegokolwiek podstawy przyjęcia akceptacji przez pozwanego warunków wynikających z treści umowy pożyczki. Zwrócić też należy uwagę na rozbieżności w dacie zawarcia z powodem umowy pożyczki (31 maja 2021 roku) oraz ramowej umowy pożyczki (27 kwietnia 2021 roku). Rodzi się na tym tle wątpliwość co do faktycznych okoliczności stworzenia tych dokumentów.

Powód przedłożył wydruk „dane przelewu pożyczki na rachunek klienta” (k.11) na rachunek bankowy o numerze (...). Z pozycji „identyfikator płatności”, „status płatności”, „przelew zrealizowane przez” „data przelewu” miałyby wynikać,

że kwota ta została przekazana tytułem pożyczki z umowy nr (...) z dnia 27 kwietnia 2021 roku pomiędzy Centrum (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., a A. K.. Wydruk nie pochodzi z żadnego systemu firmy świadczącej usługi płatnicze, nie spełnia też wymogów określonych w art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Tym bardziej, że nie wiadomo z jakiego rachunku miało przelać deklarowaną kwotę i kto jest pożyczkodawcą. Wskazanego w tym wydruku numeru rachunku bankowego odbiorcy nie sposób powiązać z rachunkiem bankowym pozwanego. Brak jest dowodu, by taki numer rachunku wskazywał on do wypłaty środków lub aby z tego rachunku bankowego uiszczył opłatę weryfikacyjną.

Nawet hipotetyczne przyjęcie wykonania przez Centrum (...) sp. z o.o. umowy pożyczki, to powód nie przedstawił żadnego dowodu istnienia zaległości z tej umowy, co wymagałoby zawarcia z nim umowy pożyczki refinansującej. Nie przedstawił żadnego dowodu aby swoje świadczenie powód miał spełnić.

Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obciążający go obowiązek jego zwrotu (por: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12).

Powód złożył do akt sprawy wydruki ramowych umów pożyczki, umów pożyczki, formularzy informacyjnych oraz wydruk zawierający dane przelewu na kwotę 1 500 złotych. Z dokumentów tych nie wynika, aby pozwany, który zaprzeczył zawarciu umowy refinansującej, dokonał czynności związanych z rejestracją na portalu pośrednika powoda i weryfikacją swojej tożsamości, a następnie złożył wniosek o pożyczkę, która została mu udzielona. W celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia powód nie przedłożył żadnego dowodu potwierdzającego wykonanie przez siebie umowy. Nie przedłożył potwierdzenia przelania środków. Powód nie wykazał aby jakkolwiek kwotę wypłacono pozwanemu bądź na jego wniosek jakkolwiek kwotę przelano na rachunek bankowy innego podmiotu, tj. nie wykazał aby pożyczkodawca przeniósł na własność pozwanego lub na jego wniosek innemu podmiotowi, przedmiot pożyczki. Co za tym idzie, Sąd nie ma możliwości weryfikacji wiarygodności dochodzonej wobec pozwanego, w szczególności w zakresie jej wykonania, czyli ustalenia wysokości przelanej kwoty. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 07.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesem obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Z analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego płynie zatem jednoznaczny wniosek, iż brak jest dowodów na to, aby pozwany dokonał wyżej wymienionych czynności.

Mając powyższe na uwadze, powództwo należało oddalić w całości.